

ΣΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ

Τρέχουν ή κυρίαις 'στὰ ἐμπορικὰ
Καί, παλῆα καινούρια, καί καλὰ κακὰ
Πράγματ' ἀγόραζον μύρια τοῦ συρμού
Στὴν ὁδὸν Αἰόλου, 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Κάθε μιὰ κυττάει, κάθε μιὰ 'ρωτᾷ
Γιὰ δαντέλλαις, γάντια καὶ μεταξὺ
Καὶ φτερά, στολίδια, χιλιαδὸς bibelot
Εὐκόλα τὰς πέρουν τάλαφρὸ μυαλό.

"Αχ! γλυκαὶς κυρίαις, ἄχ; νὰ μὴ μπορῶ
Νὰ γενῶ στολίδι, νὰ γενῶ φτερό
Μόνο γιὰ νὰ νιώσω μέσα 'στὴ βιτρίνα
Μία τῆς ματιᾶς σας φλογερὴ ἀκτῖνα!

Φλόρα Μυράμπηλη

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΑΦΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΔΕ ΚΑΣΤΡΟ

Προσφιλέστατέ μοι Κόμη.

'Ελπίζω ὅτι ἡ ὑγεία σου θὰ εἶνε πλέον ἢ εὐάρεστος, ἀφ' οὗ, ὡς μοῦ ἔγραψες ἐπανελάθες τὰς πρὸς πολλοῦ διακοπείσας σχέσεις σου μετὰ τὰς χύτρας τῶν διαφόρων μαγειρείων τῆς Σταμπούλ· εὐχομαι ἀπὸ καρδίας αἱ σχέσεις σου αὗται νὰ διατηρηθῶσιν ὁμαλῶτεραι ἀπὸ τὰς σχέσεις τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἄλλων μεγάλων Δυνάμεων, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀγνοῶ κατὰ πόσον αἱ ἰδικαί σου δυνάμεις θὰ εἶνε μεγάλαι.

Μετὰ τὰ προλεγόμενα ταῦτα, ἐλλόγιμε φίλε, ἅτινα κινδυνεύουσι νὰ λάθωσι διαστάσεις Ἀντωνιαδεῖου ἔπους, σπεύδω νὰ ἐκτελέσω τὴν δηλωθεῖσαν ἐπιθυμίαν σου καὶ νὰ σοὶ ἐκθέσω τῆς σημερινῆς κατὰστασιν τῆς Πατρίδος.

'Ηγνόουν, ἔνδοξε Κόμη, ἐὰν ἔπρεπε πρῶτον ν' ἀρχίσω ἐκ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ἰσοζυγίου ἢ ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἐκ τῆς προτάσεως περὶ προσωπικῆς κρατήσεως τοῦ κ. Τζάνε ἢ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ ἰδίου πρὸς τὸν ἰταλὸν ποιητὴν Καβαλλότην, ὅστις ἀπέρριψεν, ὅπως καὶ σύ, ἔνδοξε ποιητά, τὸ προσενεχθὲν αὐτῷ ἐλληνικὸν παράσημον. Ἐν τῇ ἀπορίᾳ ταύτῃ εὐρισκόμενος ἤκουσα καλλικελάδου πωλητοῦ ἐρημερίδων διασαλπίζοντος τὴν νέαν ἐκδοσιν τοῦ Ἑθνομῶ Πιεῖματος καὶ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι εἶνε δυνατὸν ἐκ τούτου ν' ἀρυσθῇ πνεῦμα καὶ μάλιστα Ἑθρικόν διὰ τὴν μελετωμένην ἐπιχείρησιν ἡγόρασα τὸ διατυμπανιζόμενον ἐμπόρευμα.

Ὁμολογῶ δημοσίᾳ, ὅτι δὲν μετεμελήθην διὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην, διότι εὗρον ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι μοὶ ἐζήτησες διὰ τῆς ἐπιστολῆς σου, δῆλα δὲ τὴν Ἐπιστάσαν Καίσαρσιν τῆς Πατρίδος ἐκτιθεμένην μάλιστα διὰ στίχων καὶ ζωηρῶν χρωμάτων ὑπὸ τινος ἐνθουσιώδους νέου ἐκ... Γαργαλιάνων. Βεβαίως μετὰ τὴν ἀνγκάλην ταύτην δὲν θὰ ἔχῃς

τὴν ἀπαιτήσιν, εὐγενέστατε μοι Κόμη, νὰ σοὶ γράψω ἐγὼ εἰς πεζὸν πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀπολαύσῃ ἡ ὑμετέρα ἔξοχος διάνοια ἐμμέτρως. Σπεύδω λοιπὸν νὰ σοὶ παρασχω τὴν πνευματικὴν ταύτην πανθαλασίαν ἐλπίζων, ὅτι θὰ τὴν καταβροχθίσῃς μετ' ὀρέξεως, ἂν οὐχὶ μεγαλειτέρως, τοῦλάχιστον ἴσης πρὸς ἐκείνην, ἣν δυνύεις ἐπισκαπτόμενος τὰ μαγειρεῖα τῆς πρωτεύουσας τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους.

* *

Ὁ ἐνθουσιώδης ποιητὴς ἐκ πνεύματος κοσμοπολιτικοῦ ὁρμώμενος θεωρεῖ πατριώτας αὐτοῦ οὐχὶ μόνον τοὺς ἐκ Γαργαλιάνων ἔλκοντας τὸ γένος, ἀλλὰ πάντας, καὶ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ἄρχεται ὡς ἑξῆς:

Βλέπετε ὦ πατριῶται, τὸ ἐργατικὸν μελίσσι
πῶς ἐργάζεται, πῶς τρέχει, τὴν κυψέλην νὰ γεμίσῃ.
πῶς ἀπ' ἀνθὲς εἰς ἀνθὲς τρέχει καὶ μὲ προσοχὴ συλλέγει
καὶ ἡ προσοχή του ὅλη εἶνε πάντα εἰς τὸ μέλι.

'Αλλ' ἐνῷ ὁ ποιητὴς ἐξαίρει τὴν προσοχὴν τῶν μελισσῶν, ἐν τούτοις αὐτὸς πολὺ μικρὰν ἐδειξε προσοχὴν εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ εἰς τὸ μέτρον, ἴσως πρεσβεύων, ὅτι πᾶν μέτρον... εἶνε ἄριστον. Ὁ ποιητὴς προχωρεῖ καὶ μετ' ἐκπλήξεως βλέπει, ὅτι ἂν καὶ κοῦν ποιεῖν δὲν ἔλῃ — ὅχι ὁ ποιητὴς ἀλλὰ τὸ μελίσσι, ἐννοεῖται —

ἔχει ὅμως πλήρη τάξι

καὶ ὁ μελισσοουργὸς μὲ μόρον τὸν καπνὸν θὰ ὑποτάξῃ
καὶ ὡς ἡδίκος καὶ ἄρπαξ ἀφαιρεῖ τὸν ἰδρωτὰ του
ἀλλ' ἐκεῖτο σκοτισμένο δὲν κινεῖ τὰ πτερά του.

"Ἦδη, ἐλλόγιμε φίλε, θὰ νομίζῃς, ὅτι ὁ μελισσοουργὸς — ὅχι βεβαίως ὁ δικηγόρος κ. Μελισσοουργὸς — ἀλλ' ὁ ἰδιοκτητὴς τῆς κυψέλης θ' ἀφαιρέσῃ ὀλόκληρον τὸ μέλι. Ἀπ' αὐτοῦ ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς, οὕτινος ὁ Πήγασος κινεῖ ἀδιακόπως τὰ πτερά του:

ὁ μελισσοουργὸς λυπεῖται μελισσῶν τὰς μυριάδας
καὶ εἰς αὐτὰς ἀφίνει μέλι τὰ περνοῦν τὰς ἀποφράδας.
Προσεῖ ὅμως μεγάλως καὶ σοφὸ τὸ ὀνομάζω
τῶν καλῶν διοικητῶν του τὴν φρεσὶν πολὺ θαυμάζω
διότι πάντοτε πασχίζει τὸ ταμεῖον νά ῃ μέλι,
τὰ τὰ τρώγοντ' ἐν χειμῶνα καὶ τὰ κρῦο στήν κυψέλην.

Σὲ φαντάζομαι ἀποροῦντα καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ μοὶ γράψῃς, ὅτι ταῦτα ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ἐνεστώσαν κατὰστασιν τῆς Πατρίδος, ὅποιαν καὶ ἡ Κατήχησις τοῦ κ. Δαμαλά πρὸς τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δὲν ἔχεις δίκαιον ἡπακτῆθαι ἐκ δευτέρου; Ἀκουσε τί λέγει ὁ ποιητὴς, οὕτινος πρέπει νὰ λυπηθῇς τὴν πενθοῦσαν καρδίαν:

Ὅπως εἶναι πατριῶται, τὸ πολὺ μικρὸν μας ἔθνος
ὅπ' ἐξώκειλε τοσοῦτον κ' ἡ καρδιά μου ἔχει πένθος.
Τὸ μικρὸν μας ἔθνος εἶναι πατριῶται ἡ κυψέλην,
ὁ λαὸς του τὸ μελίσσι καὶ οἱ φόροι μας τὸ μέλι.

Τώρα πιστεύω θὰ ἐννοῇς δικτὶ ὁ κ. Τρικούπης ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ λαὸς θέλει φόρους καὶ πράγματι θὰ τοὺς θέλῃ, ἀφοῦ ὁμοιάζουσιν, ὅσῳ βαρεῖς καὶ ἐὰν εἶνε, μὲ μέλι. Ἀτυχῶς ὅμως οἱ πολιτικοὶ μας, κατὰ τὸν ποιητὴν προβαίνοντα κατωτέρω, ἀσυστόλως δίδουν ἐκ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου καὶ τὸ ἔθνος ἐκλινε πλέον γόνυ, ἐὰν δὲ ποτε οἱ στενάζοντες ὑπὸ τὸν ζυγὸν φωνάζωσιν «ζήτω πλέον οἱ λαοὶ ἐλευθερίας» δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ κυψέλῃ οὐδὲν καὶ οἱμοὶ! δὲν θὰ ἐπιτευχθῶσιν οἱ διακχεῖς πόθοι τῶν Ἑλλήνων.